

Gânditor și scăldat în apus

Daniel Vișan-Dimitriu

Străbăteam o cărare a vastei câmpii
Cu privirea spre nori și-ascultând ciocârlii
Risipite-n văzduh, provocându-mi fiori
Și, în pași, rătăcirea prin câmpul cu flori.

Întrebam, când și când, nori, și păsări, și maci,
Din priviri ce-mi erau pentru gânduri tălmaci:
- Vreți să-mi spuneți, vă rog, pe aici a trecut
Fericirea, căci eu doar la voi am văzut
Bucuria de-a fi ocolită de vânt,
Neluată de ploi și-ngropată-n pământ?

- Ce vrei tu, noi nu știm, dar întreabă-n păduri,
La izvoare-apărate de vrejuri de muri,
În poiana călcată de iele sau ... nu! -
Mergi în pace cu tine și-ntreabă-te tu!

Am intrat în păduri, m-am oprit la copaci,
Iar privirea mi-a fost pentru gânduri tălmaci:
- Vreți să-mi spuneți, vă rog, pe aici a trecut
Bunătatea din om? Eu, aici, am văzut
Bucuria din frunze-adiate de vânt,
Și lumini strălucind între voi și pământ.

- Ce întrebi, noi nu știm, dar pe munte, mai sus,
Vei găsi, gânditor și scăldat în apus,
Un monah ce-ar putea să te-ndrume ... sau nu!
Mergi în pace cu tine și-ntreabă-te tu!

L-am găsit pe o stâncă. Știa. Înțelept,
Mi-a răspuns: "Ce vrei tu, îți pulsează în piept".